

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.835 van 9 maart 2016
in de zaak A. 218.331/XIV-36.905**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 8 februari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 159.490 van 5 januari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 15 februari 2016aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoekster voert in haar enige middel aan dat in het bestreden arrest niet wordt ingegaan op haar argumentatie dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen' verkeerd heeft geïnterpreteerd door te stellen dat er pas sprake is van willekeurig geweld indien het geweld burgers als doelwit heeft en de aanslagen willekeurig zijn en zonder aanwijsbaar doelwit. Daarbij dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat verzoekster deze grief in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veel minder uitgebreid heeft uitwerkt dan zij thans in de graad van administratieve cassatie doet en dat zij daarbij heeft benadrukt dat “[w]at telt zijn de burgerslachtoffers gezien dit de veiligheidssituatie bepaalt”, dat “[d]e cijfers in het UNAMA rapport [...] glashelder aan[tonen] dat er bij die gerichte aanslagen enorme hoeveelheden burgerslachtoffers vallen” en dat het “UNHCR [...] de term ‘willekeurig’ zo [begrijpt] dat die niet enkel gericht geweld omvat, i.e. geweld tegen een specifiek object of persoon, maar ook geweld dat gericht is tegen een specifiek persoon of object dat schadelijke gevolgen heeft voor anderen.” Vervolgens heeft verzoekster een aantal bronnen aangehaald met een opsomming van recente incidenten en het aantal burgerslachtoffers dat daarbij viel te betreuren. In de mate dat verzoekster thans verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Britse Upper Tribunal die “lijnrecht in[gaat] tegen de redenering van het CGVS” en die zij niet of slechts op indirecte wijze heeft aangehaald voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ontwikkeld zij in wezen een nieuw middel dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie.

Daarop heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest geantwoord dat de “analyse van de veiligheidssituatie in Kabul-stad nog steeds actueel en correct is”, dat “[d]e stukken die verzoekster bijbrengt [...] niet van aard [zijn] om aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn”, dat “[w]illekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit [...] niet voor[komen] in de stad”, dat “AGE’s weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen [viseren], doch [...] het aantal burgerslachtoffers beperkt [blijft]” en dat “[v]erzoekster [...] geenszins aan[toont] dat er in Kabul-stad een kentering is gekomen in de veiligheidssituatie waarbij willekeurig geweld ten aanzien van burgers wel zou voorkomen.” Gelet op de hoger aangehaalde wijze waarop verzoekster haar grief voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ontwikkeld, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met deze motivering volstaan om te voldoen aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negen maart tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams